

sionsvirksomhed og om deres Forhold til den seddeludstedende Bank — man kan hertil føje deres Forhold til Sparekasserne —, lod man ligge.

Med Hensyn til Likviditeten maa jeg først minde om, at den nuværende Regel er jo den, at enhver Bank skal have en Kassebeholdning, herunder Anfordringstilgodehavender paa Nationalbanken, af en saadan Størrelse, at den i Forbindelse med Beløbet af Beholdninger af sikre, letsælgelige ubelaante Kreditmidler og andre Værdipapirer udgør mindst 15 pCt. af de Gældsforpligtelser, som det paahviler Banken at betale paa Anfordring. Daværende Handelsminister Jørgen Christensen foreslog at forhøje de 15 pCt. til 20 pCt., men i Forelæggelsestalen, hvor han nævnte dette, tilføjede han, at dette „løser — det vil jeg gerne erkende — neppe Spørgsmaalet paa endelig gyldig Maade.“ Og han oplyste da ogsaa, at han havde haft Lyst til at slaa fast, at der skulde være en bestemt Kassebeholdning, men var vejet tilbage for de store Betænkkeligheder, som man fra Bankernes Side havde næret overfor et saadant Krav. Ja, dér har vi det altsaa! Det var Bankerne, der ikke ønskede at være saa likvide, som den daværende Handelsminister ønskede, at de skulde være, og man rettede sig efter Bankerne. Derfor nøjedes den daværende Handelsminister med at sige, at Ledelsen skulde paase, at der stedse findes en efter Bankens Forhold forsvarlig Kassebeholdning. Men — som den nuværende Finansminister gjorde opmærksom paa — det var jo en ganske løs og ubestemt Lovbestemmelse, som i Virkeligheden intet sagde.

Ved Behandlingen af denne Sag i Tinget pegede den ærede Ordfører for Venstre paa det rigtige i, at Bestyrelse og Direktør efter Forslaget ikke kunde engagere Banken med sig selv, og at Bankerne ikke maatte give overdreven Kredit til enkelte Kunder. En stor Tale holdt den nuværende Finansminister, og jeg er derfor glad ved at se, at det er ham, der er til Stede i Dag og fra Regeringens Side skal føre denne Forhandling, idet jeg naturligvis gaar ud fra, at han fremdeles er i nøje Overensstemmelse med sit Standpunkt den Gang. Jeg maa sige, at det i mange Maader var højt fortræffeligt, men jeg ser det ikke udtrykt med samme Fortræffelighed i det nuværende Lovforslag. Med Hensyn til Likviditetsspørgsmaalet betonedede den højtærede Finansminister — den Gang blot Medlem af Tinget — stærkt, at efterhaanden som saa at sige alle Forretninger og for øvrigt ogsaa Enkeltmand lader deres Kasse-

beholdninger gaa ind i Bankerne, bliver Kravet om, at disse skal have en likvid Kassebeholdning, stærkere og stærkere. Og det er jo nemlig Sagen: Efterhaanden som den bankmæssige Udvikling skrider frem, samles alle kontante Kassebeholdninger i Bankerne, og saa maa ogsaa de Mennesker, som skal disponere over deres Kassebeholdninger, kunne stole paa, at de saa ogsaa er i Bankerne, naar de skal have dem, og at Bankerne ikke har bundet dem til sidste Øre. Den højtærede Finansminister tænkte sig den Indvending; at det koster noget for Bankerne; — det vil sige, at de skal have Pengene liggende ledige —, men han besvarede dette rigtigt derhen: Ja, det skal de, men det kan ikke være den vigtigste Opgave for Banklovgivningen at sørge for, at Bankerne faar Forrentning af hver eneste Øre, der kommer ind til dem. Han mindede om, hvordan Bankerne selv havde en Følelse af Kassebeholdningens Betydning ved deres aarlige Vinduespyntning, men pegede rigtigt paa, at det dog vist var rigtigere, at man overhovedet og gennemgaaende styrkede Bankernes Kontantbeholdninger. Han omtalte endvidere, at man fra Bankernes Side strittede stærkt imod skærpede Likviditetskrav, men, sagde han: „de saglige Raad, vi i denne Henseende faar fra Bankernes Verden, tror jeg ikke, vi skal tillægge saa særlig stor Værdi“. Og hvorfor ikke? „Fordi de nærmest varetager de specielle Bankinteresser, medens det er vor Opgave at se paa, hvad der er det hele Samfunds Interesse“. Ja, det synes jeg er saa sandt, saa sandt. Endelig pegede den ærede Finansminister paa, at Nationalbanken burde være mere interesseret i Likviditetsparagraffens rigtige Udformning, thi naar den ikke var, som den skulde være, vilde det betyde, at der blev trukket paa Nationalbanken ikke alene i Tide, men ogsaa i Utide, og at der derigennem blev lagt Byrder paa den, naar der ikke findes Kassebeholdninger andre Steder end i selve Nationalbanken.

Maa jeg ikke i denne Sammenhæng minde om, at den højtærede Finansminister og min Ringhed forud for Vedtagelsen af den gældende Banklov af Oktober 1919 forsøgte her i Tinget at faa gennemført en Likviditetsparagraf, hvorefter Bankerne efter Udløbet af en vis Frist skulde have et saa stort Beløb i Kontanter — det blev defineret som rede Penge — eller i paa Anfordring betalbare Tilgodehavender i Nationalbanken eller hos solide, af Bankinspektøren godkendte udenlandske Banker, at det tilsammen udgjorde 15 pCt., altsaa at Kasse-